

Objav v sebe autora

Tínedžerská trauma

7.A

Zamknutie

Bol 2. september a ja som kráčal do školy. Bolo mi divné ísť do tretej šatne. Keď som kráčal hore schodmi, každé poschodie mi pripomenulo udalosti a zážitky, ktoré som za tieto dva roky zažil.

Vyšliapal som na tretie poschodie a obzeral som si chodbu. Hľadal som 3.C. Po ceste som pozdravil učiteľov a vkročil som do triedy. V triede ma privítali spolužiaci a kamoši. Hneď sme si sadli vedľa seba a rozprávali sme si zážitky, ktoré sa nám stali počas prázdnin. Ja osobne som toho zažil kopec, ale nemali sme veľa času, lebo do triedy vošiel náš triedny učiteľ. A nasledovala prvá otázka: „Čo ste robili cez prázdniny?“ Kamoši a spolužiaci začali rozprávať. Zazvonilo na prestávku a triedny učiteľ odišiel z triedy. Kamoši veselo debatovali o prázdninách, no ja som radšej mlčal. Vtom zazvonilo na hodinu a triedny učiteľ opäť vkročil do triedy a povedal: „**Mám pre vás** pár návrhov, čo by sme mohli robiť.“ „Chceme ísť von“: všetci vykriekli. Triedny učiteľ súhlasil a nato si všetci začali baliť veci, ale ja som ako jediný si ukladal telesnú do skrinky. Keď triedny videl, že sú už všetci nastúpení, otvoril dvere a pustil spolužiakov na chodbu. Už som mal odloženú telesnú, tak som zvolal: „Už idem.“ Nikto neodpovedal. Najskôr som mal pocit, že sa mi sníva, ale bola to skutočnosť. Pozrel som sa von oknom a videl som celú svoju triedu ako hrá futbal. Všetky triedy boli vonku, takže som nemohol na nikoho volať. Pomaly som začínal byť hladný. Pozrel som sa na hodinky. O chvíľu je čas obeda. Vtom niekto zaklopal na dvere. Pomyslel som si: „Som vonku.“ Bola to však iba moja predstavivosť. Plný zúfalstva som búchal na okno, no nikto sa neozval. Vtom som začul odomykanie dverí. Do triedy vkročil triedny učiteľ s celou triedou.

Keď ma spolužiaci a kamoši našli, od radosti som vykrikol. A hneď na ďalšej prestávke som im porozprával, čo som zažil. Na takéto nikdy nezabudnem.

Ruby Necklace

Hodina matematiky

Každý jeden deň počas týždňa mala trieda 7.A hodinu matematiky. Nikto hodinu matematiky nemal rád, no žiaci ju museli nejakou prežiť. Všetko sa však jedného dňa zmenilo.

Bol to normálny deň, kedy všetci žiaci išli do školy a čakala ich písomka. Vonku bolo zamračené a nikto nemal náladu ráno vstávať a ísť písať písomku. Prvú hodinu mali žiaci biológiu a učiteľ im akurát vysvetľoval priebeh tráviacej sústavy. Všetci si aj tak opakovali príklady a biológia ich nezaujímala. Keď biológia skončila, nasledovala matematika. Bola prestávka a žiaci začali panikáriť. Zostávalo im posledných 10 minút, aby si zopakovali príklady. Niektorí si písali ťaháky a chystali si pod stôl kalkulačku.

Zazvonilo! Učiteľka vbehla do triedy a začala rozdávať testy. Žiaci v prvej lavici už videli, čo ich čaká a zostali zhrození. Učiteľka dorozdávala testy a žiaci začali písať. Prvé 4 úlohy boli ľahké, no potom to začalo byť náročné. Prešlo 30 minút a väčšina žiakov už bola na poslednej úlohe. Vonku začalo pršať a pre niekoho to znamenalo nešťastie.

Ostávalo posledných 5 minút do konca hodiny. Žiaci v prvej lavici mali výhodu, že sa na nich učiteľka nepozerala a pod stolom si vytiahli kalkulačky. Vtom sa stalo niečo nečakané. Jeden žiak menom Fero vyráтал na kalkulačke príklad, ktorého výsledkom bolo nekonečne veľa číslíc. Vytvoril tak časopriestor, ktorý mu umožnil cestovať v čase. Jeho kalkulačka vybuchla a začali z nej lietať čísllice.

Urobil sa obrovský portál. Nikto nepochopil, čo sa stalo. Fero nadšený skočil do portálu aj keď nevedel čo sa mu stane. Učiteľka prerušila test a pozrela sa do portálu. Vtiahlo ju tam a v priebehu sekundy zmizla. Portál sa zavrel. Od tej doby nikto nikdy nevidel Fera ani učiteľku. Vyhlásili po nich pátranie, no nikto ich nenašiel. Pravdepodobne sú teraz v dobe kamennej alebo si len tak cestujú v čase.

Zelená kniha

Výlet s novým žiakom

Jedného dňa sme sa vybrali s triedou na výlet do Papierničky, kde sa vyrába papier a do jaskyne. O ôsmej ráno sme sa stretli pred školou a čakali sme na autobus. Odišli sme o pätnásť minút neskôr ako sme plánovali. „Je tu zakázané jesť! Potom vás ešte poprosím, aby ste sa pripútali a nevyskakovali z okien. Ďakujem za pozornosť!“ upozornila nás hneď na začiatku cesty pani učiteľka. Najprv sme išli do Papierničky. Po dvoch hodinách sme tam došli. Vyšli sme von z autobusu a v tom Mišo skríkol. „Konečne sa môžeme nažrať!“ Sadli sme si na

trávu a rozbalili desiatu. Keď sme dodesiatovali, pani učiteľka nám predstavila nášho nového spolužiaka Žigmunda.

Bol to náš najkrajší spolužiak. Mal hnedé vlasy a tmavohnedé oči. Keď sa usmial, zbadali sme, že nosí strojček. Bol vysoký a chudý. Z ničoho nič prehovoril: „Čus, ja som Žigmund.“ Všetci zborovo odpovedali: „Áhój, Žigmund!“ On odpovedal: „Čus... ja som Žigmund!“ Všetci sme sa tvárili zmätene. Zasmial sa a pokračoval: „Mám trinásť rokov a prísťahoval som sa z Nemecka. Hrávam basketbal a rád fotím. Taktiež rád chodím do prírody pokukovať na zvieratá.“ Pani učiteľka mu povedala, nech si ide sadnúť k ostatným. Prisadol si k jednej skupinke v tieni, lebo mu bolo teplo a začal im rozprávať svoju historku o tom, ako stretol dzivočáka.

Prešli sme asi dvesto krokov a prišli sme k nejakej drevenej chate. Vtom Martin skríkol: „Toto je nejaká chalúpka z Hornej Dolnej, nie?“ Hneď na to Žigmund skríkol: „To je pravda a ešte k tomu nás tu je veľa, veď sa tam nezmeštíme.“ „Rozdelíme sa na dve skupiny. Jedna pôjde vyrábať papier a druhá bude mať prednášku,“ odpovedala im pani učiteľka. My sme išli do miestnosti na prednášku, no bohužiaľ, nebolo dostatok stoličiek a naša trieda sa mala rozdeliť. Vypočuli sme si prednášku a vymenili sme sa. Vyrobili sme si papier a zrazu niekto zakričal. Bol to Žigmund, ktorého štipol čmeliak. Pani učiteľka odhodila čiapku, ktorú držala a utekala za ním. Našťastie Žigmund nemal alergiu. Nastúpili sme do autobusu a naša cesta mierila do jaskyne.

Dorazili sme. „To sú tie dva kiláky, ktoré musíme prejsť a ešte k tomu aj do kopca?“ spýtal sa Matúš. Pani učiteľka mu na to odpovedala: „Ale veď nebud' fajnový!“ Žigmund sa zasmial a hneď nato sme sa pustili na cestu hore kopcom. Už v polovičke nikto nevládal, ale vyšli sme až hore. Keď sme vyšli na vrch, vrhli sme sa na automat a dali si horúcu čokoládu. Počkali sme, kým nás pustia do jaskyne. Obliekli sme si mikiny, bundy a vošli sme.

V jaskyni nám pani sprievodkyňa povedala niečo o jaskyni a čo sa tam smie a nesmie robiť. Zrazu niekto zakričal. Pozreli sme sa tým smerom odkiaľ to išlo a zistili sme, že to bol opäť Žigmund. Nevedeli sme, čo sa mu stalo, no keď sme sa prizreli bližšie, videli sme, že na ňom sedí netopier. Žigmund začal utekať po jaskyni. Netopier sa na ňom stále držal a nechcel odletieť. Utekal tak rýchlo až sa potkol a spadol do jazierka a začal na netopiera kričať: „Nechaj ma, zaplatím ti všetkými peniazmi z tohto jazera, len odíď!“ Všetci sa na ňom začali smiať. Neskôr sa našli nejaký traja dobrovoľníci, ktorí mu pomohli vyjsť z vody a odohnať

netopiera. Pani učiteľka rýchlo išla do autobusu nájsť nejaké suché oblečenie. Ostatní si dopozerali jaskyňu a vonku počkali na pani učiteľku a Žigmunda.

Keď prišli, išli sme na obed. Poobede sme nasadli do autobusu a išli naspäť do školy.

Kvetinka 1

Kvetinka 2

Školský turnaj

Ja a môj najlepší kamoš Alex sme chodili do tej istej školy. Milovali sme futbal a často sme sa po vyučovaní stretávali na školskom ihrisku, aby sme si zahrali. Alex je veľmi talentovaný hráč. Už od malička ho futbal veľmi baví a trénoval tvrdo, aby sa stal najlepším. Má rýchle nohy a skvelé technické zručnosti. Ja som síce menej talentovaný, ale som veľmi oddaný futbalu a nevzdávam sa ľahko.

Jedného dňa nám učiteľka povedala, že sa môžeme zúčastniť školského futbalového turnaja. Bola to pre nás veľká výzva, pretože sa ho zúčastnilo veľa dobrých škôl. Alex sa tešil, že sa konečne môže ukázať pred divákmi, ale ja som bol trochu nervózny.

Počas cesty som sa veľmi zabávali, ale keď sme uvideli štadión, tak sme začali mať malú trému. Prvý zápas našťastie hrala Budatínska a Pankúchova, takže sme mali čas sa pripraviť. 5 minút pred našim prvým zápasom sme sa začali dohadovať, kto pôjde do brány. Mohol ísť Marko alebo Alex. Nakoniec išiel na prvý zápas do brány Marko a dobre urobil. Vďaka nemu sme vyhrali prvý zápas ktorý sa mohol skončiť remízou.

Keď to vyzeralo, že už budeme remizovať, brankár nám chytil penaltu. Už stačilo dať iba 1 gól a mohli sme vyhrať. Penalty išiel kopnúť Alex. Položil loptu a nechal si od nej odstup. Rozbehol sa a poslal loptu k ľavej tyčke.

Po prvom zápase sme sa cítili veľmi dobre a namotivovalo nás to, aby sme aj ďalšie zápasy vyhrali. Ďalší zápas sme mali hrať proti Pankúchovej. Tam hral môj veľmi dobrý kamoš zo škôlky, Šimon. Šimon je veľmi tímový hráč a keďže mal dobrých spoluhráčov, tak boli dosť silní. Aj keď sme boli s Alexom v obrane dosť dobrí, dokázali sa cez nás dostať a dať nám gól.

Hoci Marko chytal výborne, prehrali sme. Boli sme z toho smutní, ale museli sme sa sústrediť na ďalší zápas, lebo keby sme prehrali, nepostúpili by sme do okresného kola.

Po prvých dvoch zápasoch sme mali veľkú prestávku. Vedľa štadióna FC Petržalka bola jedna veľmi dobrá zmrzlináreň, tak sme si ako tím išli všetci dať aspoň 1 kopček zmrzliny. Po zmrzline sme mohli ísť do šatne, kde nás čakalo občerstvenie. O 15 minút sme mali ísť na ihrisko a hrať zápas, ktorý rozhodne, či postúpime alebo nie.

Počas prestávky sme si dali ešte tímovú poradu a zmenili sme brankára z Marka na Alexa. Keďže Alex je brankár a Marko útočník, bola to dobrá výmena. Ja som zostal v obrane. Marko mal v útoku na ľavom krídle Nina zo 6.B a na pravom krídle Kuba tiež zo 6.B. Keď sme mali takýto útok a obranu a vynikajúceho brankára, cítili sme sa na výhru. Keď začala hra, Nino a Marko vyštartovali dopredu. Kubo sa držal za nimi, aby mi mohol pomôcť v obrane, ale to nebolo treba, lebo Marko a Nino si skvele prihrali a dali gól.

Toto skóre sme držali celý zápas, ale 5 minút pred koncom sa súper zobudili a dali nám gól. Všetci sme sa báli, že nám dajú ešte jeden a nepostúpime. To sa však nestalo, lebo Alex nám všetko vychytal. Asi minútu pred koncom Alex vykopol loptu až za polku presne na Nina. Nino ju perfektne spracoval a prihral Markovi. Markovi ju už stačilo iba ťuknúť do brány a dali sme druhý gól.

Rozhodca odpískal koniec zápasu a všetci sme sa tešili. Ešte sme si išli podať ruky a potom sme mali počkať na vyhodnotenie. Pri vyhodnotení sa určoval aj najlepší strelec turnaja a najlepší brankár, ale to nás nezaujímalo. Nás zaujímalo hlavne to, že sme postúpili a o týždeň budeme reprezentovať našu školu za celú Bratislavu.

Čierny panter, Ter O'Wirst

Jasle

Bol horúci letný deň, skoro júnový. V pôrodnej sále sestrička kričala: „Pani Zuzana, ste na rade!“ Ženu obliahal studený pot a bola si istá, že to zvládne. Po polhodine už ležala na stole v pôrodnej sále. Manžel na ňu poslednýkrát pozrel cez štrbinku dverí a dvere sa zabuchli. Pôrod trval dlhšie ako pani očakávala, no napokon sa po 5 hodinách narodil chlapec. Chlapec bol priemerný. Ani ťažký, ani ľahký. Po hodine, keď sa s ním pani vystískala, ho uložili do postele s ceduľkou Marek Šikovný. A takto sa začal môj život.

Do prvého kolektívu som sa dostal, keď som mal 15 mesiacov. Vtedy som nastúpil do jaslí. V môj prvý deň v jasliach sa išla mama hneď porozprávať s riaditeľkou Ildikó do kancelárie. Mal som to tam rád. Z jaslí sme chodievali na rôzne výlety, mali sme veľa zábavy a hlavne moja najobľúbenejšia vec bola škôlka v prírode. Moja úplne prvá bola na Zochovej chate. Hrali sme tam hru, ktorá mi utkvela v pamäti doteraz. Museli sme hľadať po lese rôzne indície a tie nás dostali k záverečnému pokladu. Poklad bol lego. V škôlkach v prírode sme mali aj takzvanú vílu Dobromilu, ktorá nám vždy v noci dala nejakú odmenu. Väčšinou to boli sladkosti. Ďalšou škôlkou v prírode boli Bojnice. V nich som bol dokonca dvakrát. Boli sme aj na prehliadke hradu bojnického zámku. Druhýkrát som tam bol aj s urevanou sestrou.

V jasliach sme mali aj často besiedky. Jedna bola o vitamínoch. Usporadúvali sme aj narodeninové oslavy. Oslávenec vždy niečo upiekol.

Raz, keď som mal narodeniny, upiecť muffiny nám pomohla kamarátka, lebo mama ešte vtedy nevedela piecť. Na ten deň som sa veľmi tešil. Pri dverách triedy som sa rozlúčil s rodičmi a ponáhľal som sa za deťmi. A vtedy sa to stalo... Ivetka, ktorá nám išla pripravovať koláče, potkla sa a muffiny popadali na zem. Celé moje narodeniny boli zničené. Bol som vtedy veľmi smutný. Ivetka utekala do potravín, aby zohnala náhradu. Na záhradke v jasliach sme mali aj bazén, pri ktorom ma nakoniec štipla osa, tak to bol naozaj výborný deň!

V jasliach bolo fajn, ale aj odtiaľ som sa niekedy musel dostať a tak som sa jeden deň rozlúčil s kamarátmi a odišiel som do škôlky.

001

Sára von kanál von Dúbravka

Od piatich rokov som chodil do výbornej súkromnej školy a vďaka tomu som spoznal našu Sáru a tu sa začína tento príbeh.

Do Dúbravky ma vozila mama každé ráno a poobede späť. Vozili sme sa okolo záhradiek, kde mali ľudia nasadenú zeleninu, staré rozpadajúce sa chatky, pár misiek pre túlavé mačky, ktoré sú všade, kde sa dá schovať a niečo uloviť, pretože ich je veľmi veľa.

Väčšina ľudí si mačky nevšima, ale moja mama ich miluje a kŕmi. V záhradkách boli rôzne mačky. Bojazlivé i prítulné. A taká prítulná bola aj Sára. Korytnačínové

sfarbenie majú v prírode len mačky, ryšaví bývajú zas kocúrikovia. Mačky sme si tak obľúbili, že sme ich chodili kŕmiť aj cez prázdniny. Sárinka už poznala aj zvuk motora auta a vždy nás čakala. Vrnela radosťou.

Jedného dňa nám školu zatvorili. Chodil som aj do iných súkromných škôl, ale nikde sa mi už nepáčilo. Pomaličky sme na Sáru zabúdali, mama doniesla občas krmivo pani, čo bývala blízko a kŕmila ďalej. Dávala mačičky sterilizovať a keď boli choré aj liečila. Až prišiel nečakaný telefonát od pani kŕmičky, že Sára je vážne chorá a potrebuje každý deň injekciu antibiotík a nesmie byť na ulici. Vtedy sme bývali v Petržalke v byte na Ševčenkovej ulici a spolu s nami, uhundraný britský kocúriko Oskar, ktorý má rád len mamu a seba samého. Nezniesol vtedy iné mačky, je odo mňa o pol roka starší.

Nebola iná možnosť len zobrať Sáru do nášho vtedy nedokončeného domu v Rajke. Mama sa naučila od veterinárky, ako sa pichajú antibiotiká, Sáru kŕmili aj robotníci, čo dokončovali náš dom. Po presťahovaní si zvykol aj náš kocúrisko Oskar. Síce prskal a syčal dlhú dobu, no nakoniec si na seba obaja zvykli. Pribudol Boss, veľký švajčiarsky salašnícky pes a veľa, skutočne veľa zachránených mačiek. Teraz ich máme spolu 9.

Sára už snami zostala. Je s nami asi 11 rokov a teda je to pekná stará mačacia dáma, stále aktívna. Pár myšiek a vtáčikov už doniesla. Dostala meno zaujímavé podľa miesta, kde sme ju našli, občas vyliezala z kanála pri ceste, tam sa schovávala a čakala na nás Sára von Kanal von Dúbravka. Snáď sa ešte dožije sťahovania sa na Devín, kde staviame dom, tam bude mať okolo krásnu prírodu a les.

002

Stratený v lese

Raz som išiel s mojou babkou do lesa na prechádzku. Bolo to krásne letné popoludnie a my sme sa rozhodli vyraziť do prírody.

Keď sme vstúpili do lesa, pomaličky sme sa vydali po jednej z ciest. Babka mi rozprávala o rôznych rastlinách, ktoré sme videli na ceste. Asi po hodine chôdze som zbadal, že je už nejakú dobu všetko rovnaké. Vôbec som nevedel, kde sme. Babka sa tiež začala tváriť znepokojene a povedala, že sme sa stratili. Bol som trochu vystrašený, ale snažil som sa zachovať pokoj. Babka mi povedala, že mám hľadať cestu späť.

Vyrazili sme teda jedným smerom, ale vôbec sme sa neposúvali. Stále sme boli v tej istej časti lesa a nič sa nezmenilo. Babka už začala byť dosť nepokojná a ja som sa tiež cítil dosť zle. Snažil som sa ju upokojiť, ale nebolo to ľahké. Vtedy som zrazu uvidel malú cestičku, ktorá viedla do inej časti lesa. Povedal som to babke rozhodli sme sa ju vyskúšať.

Po chvíli chôdze sme zrazu uvideli, že sme na konci lesa. Našli sme cestu naspäť! Babka sa rozplakala od šťastia a aj ja som mal radosť, že sme sa konečne dostali naspäť.

Od tej doby som sa už nikdy nevybral do lesa bez niekoho skúseného alebo bez mapy. A babka už nikdy nešla do lesa bez GPS. Bol to naozaj nepríjemný zážitok, ale naučilo nás to, aby sme vždy boli pripravení na najhoršie.

Pink Diamant

Aféra

Ahojte, volám sa Ester. Momentálne mám 25 rokov a ako žiačka strednej školy som chodila do triedy 3.A a mala som vlastný blog. Písala som tam rôzne novinky, pikošky a tajomstvá našej školy. Škola bola super, mala som ju veľmi rada až po udalosť, ktorá zmenila celý môj pohľad a mám z neho traumu.

Bola streda a akurát sme mali matiku, keď sme zrazu z chodby počuli strieľanie a neskutočný ženský krik. Schovali sme sa pod lavice a dvere zabarikádovovali stoličkami. Učiteľ zavolať políciu. Myslela som si, že v to doobedie zomriem. Keď sme počuli policajtov, vyšli sme z triedy. Na zemi sme videli dostrieľané telo Simony Vargovej alias najpopulárnejšej baby na škole. Po tomto incidente sme museli všetci naliehavo opustiť budovu školy.

Hneď po príchode domov som si sadla za počítač a začala o tom písať blog. Vtom mi zazvonil mobil. Prišla mi smska: „Skús vydať ten blog a skončíš ako Simona.“ Bála som sa, preto som počítač zatvorila a išla spať. Na ďalší deň sme dostali riaditeľské voľno, preto som sa rozhodla po neznámom čísle pátrať. Neúspešne. Nakoniec som sa odvážila číslu napísať. Nevieam, či mi vtedy prešlo alebo čo. Mala som to nahlásiť na políciu, nie riešiť to sama. Asi po dvoch hodinách mi prišla odpoveď na moju správu. „Tá mrcha mi zničila život.“ Napadla mi len jedna osoba. Viktória Nováková. Patrila tiež medzi populárne dievčatá a bola to Simona bývalá najlepšia kamarátka, až kým ju jej priateľ so Simonou nepodviedol. Mala by dobrý dôvod na pomstu.

V piatok sme už musel ísť do školy. Obednú prestávku som chcela využiť na porozprávanie sa s Viktóriou. Tá však odmietala akýkoľvek kontakt. Po prestávke sme mali chémiu, keď mi pípla smska. „O 5 minút v školníkovom kumbále.“ Zalial ma studený pot. Dlhú som váhala, ale nakoniec som to pošepkala mojej najlepšej kamoške. Tá ma od nápadu ísť tam odhovárala, ale nakoniec povedala: „Dobre, choď, ale keby niečo, tak okamžite zavolaj!“ Prikývla som a od učiteľky som sa vypýtala na WC. Rýchlo som zbehla dolu schodmi a zabočila do tmavej chodby, keď bol školník kumbál. Keď som tam vošla, stála tam Sofia. „Čo?!“ skríkla som. Sofia bola šprtka...tiché dievča. Chodila do triedy so Simonou. Nevedela som nájsť vysvetlenie, prečo to spravila, keď vtom Sofia spustila: „Simona ma nikdy nemala rada. Šikanovala ma a vydierala tým, že pokiaľ jej a jej kamarátom nebudem robiť úlohy a plniť ich príkazy, postará sa o to, aby bol môj otec vyhodený z firmy jej otca. Všetko fungovalo asi rok, kým som si v jeden deň nepovedala, že stačí. Nahlásila som to riaditeľke. Samozrejme, že Simona z toho vyšla bez žiadneho problému, keďže jej otec je hlavný sponzor školy a ja som skončila s dvojkou zo správania za klamanie. V ten večer prišiel môj otec domov a bol bez práce. Kypel vo mne hnev, preto som sa rozhodla vyriešiť to sama.“

V tej chvíli vtrhla do školníkovho kumbálu riaditeľka aj s policajtom. Sofiu odvedli do policajnej cely a neskôr bola obvinená z úmyselnej vraždy. Po tejto udalosti som odišla zo školy, zmaturovala a teraz študujem na vysokej škole psychológiu.

Star Kitty

TÍNEĎŽERSKÁ TRAUMA

Ahoj! Volám sa Aurora a toto je môj denník. Pred rokom som opustila školu. Ak sa pýtate prečo, teraz Vám to všetko rozpoviem.

Pred rokom mi zomrel otec na rakovinu, lebo bol nenapraviteľný fajčiar. Preto som sa odsťahovala k mame. A druhý dôvod odsťahovania bol to, že ma na minulej škole šikanovali.

Mama to tiež nemá ľahké. Nezvláda prácu, to znamená, že nemáme veľa peňazí. Otec nám narobil veľa dlhov, ktoré doteraz nedokážeme splácať. Veľmi sa snažím svojej mame pomôcť, preto som si našla brigádu. Keďže nemám veľa času, nemám ani priateľov. V novej škole nikoho nepoznám, mám jednu kamarátku Zaru. Poznáme sa od prvého dňa, keď som sa nastťahovala ku mame,

takže pomerne dlho. Beriem ju ako súčasť mojej rodiny. Som zvedavá, ako to zajtra celé dopadne. Držte mi palce.

Je to tu. Vkročila som do mojej novej školy. Tak trochu som meškala, lebo som odprevadila maminu do práce. Síce som si ráno predstavovala inak, ale moje očakávania z novej školy boli také vysoké, že som to nevnímala. Bohužiaľ, som na minulej škole dobré skúsenosti nemala. Všetci ma tam nenávideli a začali ma šikanovať práve pre peniaze, preto som mala obavy. Nuž ale chcem začať nový život. Síce tú životnú etapu neviem zahodiť za hlavu, ale snažím sa s tým pracovať. Ale dosť rečí, teraz už naozaj do prítomnosti.

Striaslo ma a dostala som trému, keď som si uvedomila, že medzi mnou a mojou triedou stoja iba dvere. Som centimeter od kľučky. Rozhodla som sa vstúpiť. Môj pohľad hneď padol na Zaru a zaujímavého chlapca vedľa nej. Vidím, že má na neho zálusk. Vyzerá ako obyčajný namyslený chalan, ktorý flirtuje s každou. Po predstavení som si išla sadnúť na svoje miesto. Sedím sama. Celú hodinu som premýšľala len nad tým chalanom a neviem, čo si mám o ňom myslieť. Zazvonilo a pripravovala som sa na ďalšiu hodinu. Zrazu som zbadala, ako sa Zara zoznamuje s nejakými dvomi dievčatami. Zdalo sa, že sú si veľmi blízke.

Ubehlo pár týždňov. Všimla som si, že ma Zara ignoruje a začala ma s tými dievčatami ohovárať. Hneď po príchode so školy, som to zbadala. Všetci na mňa pozerali a niečo si šepkali. Hneď ma zavalil stres a na celej chodbe začalo byť dusno. Chcela som stadiaľ vypadnúť, ale narazila som do toho chalana z triedy. „Prepáč,“ ospravedlňujem sa. Chcela som pridať do kroku, ale vtom ma schmatol za ruku a vtiahol ma do prázdnej učebne.

„Čo robíš?“ zakričala som na neho.

„Chcem ti pomôcť,“ hovoril chlapec.

„Ani neviem, ako sa voláš,“ hovorím mu, „tak prečo sa zaujímaš?“

„Volám sa Dominik.“

„Teší ma.“ Prekĺzla som pod jeho ruky a odišla preč. Keď som vyšla z učebne zbadala som, že na mňa pozerá celá Dominikova partia. Neriešila som a odišla. Dúfam, že zajtra bude lepší deň.

Ráno som sa zbudila a mala som veľmi divný pocit, no premohla som a išla som sa pripraviť. V momente, keď som vošla do triedy, všetky oči viseli na mne.

Popravde som sa cítila veľmi nekomfortne. Išla som si sadnúť. Zrazu ku mne prišla Zara.

„Čo si o sebe myslíš?“

Dívam sa na ňu s vytreštenými očami. „Čo sa stalo?“ pýtala som sa.

„Čo máš s Dominikom?“

„Myslíš si, že na neho máš?“

„Ja?“ začudovala som sa.

„No a kto bol včera s ním v učebni?“

Jediné, čo mi napadlo, bola Dominikova partia.

„Len ti hovorím, že nemáš šancu.“

Odišla som a neriešila som i keď sa mi celkom páči. Išla som ku svojej skrinke a začula som Dominika.

„Musíme sa porozprávať,“ povedal vážne.

„O čom sa chceš rozprávať?“

Vtom ma zobral za ruku na tiché miesto.

„Prepáč mi včerajšok.“

„To je v pohode.“ Bola som veľmi zaskočená, že sa mi ospravedlnil.

„Ale vážne, prepáč prosím, ver mi,“ povedal vážne.

„Veď hovorím, že je to OK.“

„Dobre,“ odpovedal s úsmevom. Odišla som a nevedela som sa spamätať, že sa mi ospravedlnil. Započula som hluk na chodbe, tak som sa otočila a videla, ako na neho kričali kamaráti a začali sa biť. Keď som videla, ako sa udierajú, mala som chuť zavolať políciu. Jediné, čo som započula bolo: „Prečo sa s tým dievčaťom bavíš? Veď je príšera!“ Do očí sa mi nahrnuli slzy a rozbehla som sa. Dominik ma videl.

„Si v poriadku?“ pribehol za mnou celý krvavý.

„Áno.“ Bolo jasné, že mi neverí. Chytil ma za ruku a povedal: „Nikdy by som nenechal hovoriť človeka o tebe zlé veci a nikdy by som nedovolil, aby sa ti niečo

stalo.“ Cítila som sa tak dobre a bola som zaskočená. Plakala som od šťastia. Zrazu sa zjavila iskra v jeho očiach.

„Chceš so mnou chodiť?“ opýtal sa ma. Popravde, zaváhala som. „Áno,“ vykrikla som. Objali sme sa.

Rozhodli sme sa, že spolu vojdeme do triedy. Tie pohľady, čo na nás padli, neboli najlepšie. Išla som si sadnúť a na môj stôl priletel papierik.

Počuj je na tebe, či poslúchneš, ale neradím ti chodiť s Dominikom.

Neverila som a zdvihla som hlavu, aby som zistila, od koho je. O chvíľu pristál na stole ďalší lístoček. *Je to zlý človek*, podpísaná Zara. Zazvonilo.

Odišla som z triedy a bežala som ku skrinke. Zatvorila som ju a predom mnou stála Zara.

„Videla som Dominika s mojou kamarátkou Angelou.“ Oči sa mi zaplnili slzami. „Hovorila som ti, že nie je dobrý človek.“ Odišla som s plačom a Dominik ma videl. Zastavil ma.

„Nechaj ma!“ zakričala som.

„Čo sa stalo?“ opýtal sa vystrašene.

„Si obyčajný klamár!“

„Zara ťa videla s Angelou,“ hovorím so slzami. „Ja a Angela?“ pokrútil hlavou. „Zara klame!“

„Ako ti po tomto môžem veriť?“

„Pretože...“

„Pretože čo?“

„Veľmi mi na tebe záleží, nikdy som ku inému dievčaťu nič takéto necítil, prosím, ver mi. Milujem ťa.“

Neviem prečo, ale verila som mu. To, čo povedal, ma dojalo. Priblížil sa ku mne a pozrel sa mi hlboko do očí. Pobožkal ma. Nikdy predtým som necítila niečo takéto. Milujem ho. Už vidím, ako sa Zara tvári. Na tento deň skutočne nikdy nezabudnem.

Red eye, LadyGaga

Stanovačka

Šiesti kamaráti Stella, Diana, Andrea, Rudolf, Nicolas a Filip sa rozhodli, že pôjdu spolu stanovať.

Stella je milé a hanblivé dievča s dlhými vlasmi. Má rada prírodu a nerada sa rozpráva s cudzími ľuďmi. Diana je šialená a nehanbí sa. Má krátke tmavé vlasy a rada nosí čierne oblečenie. Andrea má krátke blondávané kučeravé vlasy a rada nosí farebné oblečenie. Je slušná a milá. Rudolf má ryšavé vlasy, je veľmi súťaživý a rád nosí voľné oblečenie. Nicolas ma dlhšie blondávané vlasy a rád nosí značkové oblečenie. Je namyslený a dobrodružný. Filip má čierne vlasy a neznáša tmú. Nosí športové oblečenie.

Diana navrhla les, ktorý dobre poznala. Všetci sa dohodli, že sa stretnú v sobotu na jeho okraji. Keď sa v sobotu sa stretli, Rudolf ani po niekoľkých minútach neprichádzal. Vybrali sa teda hľadať miesto na stanovanie bez neho. Pár minút kráčali cez les a potom našli ideálne miesto. Na zemi rástla zelená tráva a medzi jej stebielkami kvitli krásne farebné kvety. Okolo nich sa rozprestierali stromy s hustými korunami. Chvíľu sa kochali prírodou a potom Stella povedala: „Vyzerá to tu krásne.“ Odzadu sa ozvalo: „Nie, nevyzerá.“ Stella sa otočila a videla znudeného Nicolasa.

Ako prvé vybalili stany a vypukla hádka, kto ich bude stavať a kto pôjde do lesa po drevo. Nakoniec sa dohodli, že chalani pôjdu po drevo a dievčatá postavia stany. Po desiatich minútach sa chalani vrátili s rukami plnými dreva. Videli, že jeden stan je už postavený a Filip sa rozhodol ísť dievčatám pomôcť aj s tým druhým. Nicolas sa vybral založiť oheň. Keď bol druhý stan postavený, všetci si prisadli k Nicolasovi k ohnisku. Po chvíli sa Andrea vydala po niečo do stanu, ale nikto nevedel po čo.

A zrazu počuli výkrik: „Áááá.“ Všetci sa rozbehli za krikom a uvideli vystrašenú Andreu. „Čo sa stalo?“ spýtala sa Stella. „Ale nič, len som videla pavúka,“ odpovedala Andrea. „Nerob z toho takú drámu. On sa ťa bojí viac ako ty jeho,“ povedal Nicolas. Andrea a Stella sa na neho pozreli ako keby mu chceli povedať: „To myslíš vážne?“

Keď sa vrátili k ohnisku, oheň už takmer vyhasol, a tak chceli priložiť drevo. Zistili však, že už žiadne nemajú a chalani sa rozhodli po nejaké dôjsť. Po piatich minútach už oheň vyhasol a dievčatám bolo zima. „Baby, nepôjdeme si už ľahnúť?“ vyhlásila Stella. Andrea jej odpovedala: „Jasné, ale čo s chalani?“ „Odišli len pred pár minútami, nestrachuj sa o nich. Oni sa cestu späť nájdu. My si teraz podme ľahnúť,“ povedala Diana. Keď prišli do stanu, tak strašne sa báli

tmy, až si zasvietili baterku. Prezliekli sa do pyžama a išli si ľahnúť. Ležali vedľa seba tak, že Stella bola uprostred, napravo od nej bola Diana a naľavo Andrea.

Keď sa chalani vracali, rozprávali sa o tom, ako Filip nenávidí tmu. Keď uložili drevo vedľa ohniska, zazreli stan, v ktorom sa dialo niečo zvláštne.

„Hej, Filip, čo si myslíš, že sa tam deje?“ Spýtal sa Nicolas. Filip odpovedal: „Neviem, asi hrajú vankúšovú vojnu“. Tak tam nehybne stáli a sledovali tieň jedného dievčaťa. Potom videli ako berie vankúš a tlačí ho o zem. O chvíľu im došlo, že niekto jedno z dievčat dusí. Báli sa tam vojsť, a tak išli do svojho stanu. O nejakú chvíľu svetielko zo stanu, v ktorom boli dievčatá, zhaslo. Chalani spanikárili, a tak sa rozbehli do lesa.

Ráno dievčatá zistili, že Stella je mŕtva. Obidve sa rozplakali a v panike zavolali políciu. Keď polícia dorazila, preskúmala telo, vypočula Andreu a Dianu a hľadali dôkazy. Zistili, že Stella bola udusená a na jej vankúši našli krátky kučeravý blondý vlas. Hneď ako ho našli, začali podozrievať Andreu. Obidve dievčatá si polícia odviedla na stanicu a začalo sa pátrať po stratených chlapcoch.

Polícia sa najskôr vydala na sever. Levoslav bol hlavný detektív a aj veliteľ výpravy. Bol vysoký a svalnatý. Mal okolo 35 rokov a je veľmi múdry.

Medzi policajtmí, čo s ním išli, bol aj jeho dlhoročný kamarát Hubert. Bol silný, ale občas namyslený. Hubert začal konverzáciu ako prvý: „Čo si myslíš, že sa tu stalo Levko?“ „Neviem, Hubko. Prečo by kamarátka zabíjala druhú kamarátku?“ odpovedal Levoslav. „Možno mala nejaký motív,“ pokračoval zamyslene. Do toho mu do reči skočil Hubert: „Ale aký?“ „Nemám ani tušenia,“ zadumane odvetil Levoslav. Vtom za ním dobehol ďalší policajt.

„Šéfe. Niečo sme našli,“ oznámil mu. Levoslav aj Hubert sa rozbehli za policajtom. Chvíľu bežali a našli Rudolfa. Ale už bol mŕtvy. „Hneď niekto zavolajte posily!“ skríkol Ladislav. Všetci policajti povedali do vysielacky: „Potrebujeme posily!“ Keď prišli posily, prehľadali telo a našli farebnú šatku, čo im napovedalo, že Rudolf bol asi zaškrtený. Neskôr sa zistilo, že zaškrtený a mŕtvy bol viac ako dvadsaťštyri hodín. Zistili to, keď už bolo veľa hodín, a tak na ten deň ukončili pátranie.

Policajti na druhý deň pustili dievčatá na slobodu, lebo nemali dostatok dôkazov. Pátranie po chlapcoch pokračovalo už od skorého rána. O tri hodiny neskôr našli prvý dôkaz. Bola ním čierna limitovaná čiapka Adidas. V pátraní pokračovali ešte dve hodiny a potom išli na obed.

Keď o hodinu začali pátrať, v prvej polhodine našli druhý dôkaz. To bola biela teniska Nike. Tým, že našli tento dôkaz, vedeli, že idú správnym smerom. Po dvoch hodinách sa zozadu pátracieho tímu ozvalo: „Dobre, chlapi, teraz si musíme pohnúť a nájsť tých chlapcov, aby sa im nič nestalo, lebo sa už stmieva.“

Všetci policajti sa otočili a videli Levoslava. „Jasné šéfe,“ skríkli všetci. Po pár hodinách našli policajti na zemi a na kríkoch kvapky krvi. Hneď, ako to všetci videli, rozbehli sa za nosom, aby čo najskôr našli chalanov.

Bežali ani nie päť minút a prišli k jazeru, o ktorom ani nevedeli. Poobzerali sa okolo seba a všimli si telo. V momente sa za ním rozutekali. Podľa opisu vyzeralo, že je to Nicolas. Ležal vo vode. Plával na bruchu a keď ho kriminálka vytiahla z vody a snažila sa mu nahmatať jeho tep, nenašla ho. To znamenalo, že už nie je medzi nami.

Keď policajti poriadne preskúmali okolie, našli stopy od topánok. Tie viedli naspäť do lesa. „Ako to, že sme si to nevšimli?“ nahnevane hovoril Levoslav. „Levko, to nič, ani my nevidíme všetko. Niekedy sa na veci treba pozrieť druhýkrát,“ odpovedal Hubert. „Asi máš pravdu, poznamenal Levoslav bez emócií. Ako všetci nasledovali stopy, ocitli sa pri treťom dôkaze, teda pri kríku, na ktorom bola krv, takže vedeli, že sa vracajú naspäť k stanom. Potom zrazu stopy skončili. Všetci sa čudovali. Nikto predsa nezmysle len tak, z ničoho nič. A tak sa začali pozeráť po okolí, keď tu zrazu niečo zašuchotalo v kríkoch. Vtom Levoslav zdvihol ruku do vzduchu a dvoma prstami ukázal smerom ku kríku. On aj s piatimi policajtami sa tam vybrali. Keď odhrnuli hrubé konáre, uvideli telo. Rýchlo sa ho z kríkov snažili vytiahnuť a zavolali kriminálku. Kriminálka prišla a zistila, že chlapec žije, ale súrne potrebuje lekársku pomoc, a tak zavolali sanitku. Keď prišla, naložila chlapca a vtedy si Levoslav všimol, že má len jednu topánku. Bola to teniska Nike. Vtedy si uvedomil, že to bol jeden z chlapcov, Filip. Levoslav sa rozhodol na dnes pátranie ukončiť, lebo už bola jedna hodina ráno, a tak všetci odišli domov.

Na tretí deň sa všetci vrátili na svoje miesta a zistili, že Nicolasa niekto utopil. Kým polícia pátrala po ďalších dôkazoch, Filip sa v nemocnici prebral. „Kde to som?“ spýtal sa Filip, keď so štychmi ležal na posteli. „Si v nemocnici“ odpovedala sestrička. Filip bol chvíľu zmätený a začal sa obzerať okolo seba. „Čo sa deje?“ spýtala sa sestrička. „Kde je Diana?“ Filip sa v strachu opýtal sestričky. „Ak ju chceš vidieť, tak ju pokojne zavolám. O desať minút začínajú návštevné hodiny,“ odpovedala. Filip so slzami v očiach a v panike povedal: „Len to nie, to ona mi toto urobila.“ Sestrička sa na neho pozrela a rýchlo sa rozbehla preč z izby. O pár minút vošli do Filipovej izby policajti. „Čo si hovoril sestričke?“ spýtali sa. „Že ma Diana skoro zabila,“ odvetil Filip. Obidvaja policajti sa na seba pozreli. „Povedz nám všetko, čo vieš.“

V tom momente začal Filip hovoriť policajtom o tom, ako videli s Nicolasom v stane tiež dievčaťa a ako sa odtiaľ rozbehli, až kým neprišli k jazeru, kde si ale Filip poranil nohu a tak tam museli ostať. Ako v noci za nimi prišla Diana

počas toho, kým spali. Ako Filipa zobudili čudné zvuky a videl, ako Diana topí Nicolasa. Rozbehol sa do lesa, ale tým, že mal poranenú nohu, nevedel rýchlo bežať a tak ho Diana dobehla. Snažila sa ho zabiť a Filip potom hral, že je mŕtvy a zabralo to. Diana ho hodila do kríkov a keď počul políciu, snažil sa pohnúť, ale všetko ho bolelo.

To bolo pre policajtov veľké prekvapenie. Všetci si mysleli, že vrah je Andrea, lebo všetky dôkazy, čo sa našli nasvedčovali, že to bude ona. Ten vlas a šatka. Nič nedávalo zmysel. V ten deň polícia zatkla Dianu a zobrali ju na stanicu s tým, že na druhý deň bude súd, ktorého sa zúčastní aj Filip ako svedok.

Keď sa na druhý deň obaja dostavili na súd a Diana zbadala Filipa, skamenela. Súd Diana prehrala a musela ostať niekoľko rokov v nápravno- výchovnom zariadení. Filip sa vyliečil a išiel na lekársku fakultu. Andrea začala študovať právo. Keď už bola Diana v polepšovni rok, povedala svojej terapeutke, že to urobila pre to, že sa cítila medzi kamarátmi ako piate koleso.

Koniec
(Možno!)

Aležbeta, Emanuela, Paula

Rodinná záležitosť

Pred ôsmimi rokmi

Bol 19. december, teda deň mojich narodenín. Moja najlepšia kamarátka Kloe ma prinútila ísť oslavovať. Ja som nechcela, ale tým, že som oslavovala životné jubileum, svoju tridsiatku, nemala som nemala na výber.

Hrala silná hudba, ktorá mi spríjemňovala tancovanie. Srdce mi bilo veľmi rýchlo a ja som mala pocit, že tento večer nebude ako iné. Počas tancovania som si všimla modrošedé oči, ako ma úpenlivo pozorujú, a cítila som, ako mi vidia do duše. Mala som oblečené krvavočervené šaty elegantného strihu. Po chvíli som si išla dať drink. Objednala som si a vtom ku mne prišiel muž so známymi modrošedými očami a opýtal sa ma, či by si mohol prisadnúť. Prikývla som. Sadol si vedľa mňa a niečo sa ma spýtal. Ja som sa mu pozerala do očí a ani som nezachytila otázku. Mal hnedé vlasy, malý nos, ktorý mu zdobili pehy, veľké pery a krásny úsmev. Jeho hlas mi pripomínal more, lebo bol hlboký a zvučný, ale aj

tak veľmi upokojujúci. Videla som ho prvýkrát, ale mala som pocit, že ho poznám roky. Niečo na ňom sa mi zdalo zvláštne. Spýtal sa ma ešte raz, lebo som mu neodpovedala.

„Ako sa voláte?“ Hneď za tým dodal: „Ja som John.“

„Ja som Katy,“ dodala som. Videl, že som z toho trochu mimo, a tak povedal barmanovi, aby mi priniesol pohár vody. Potom ma zobral na čerstvý vzduch a začali sme sa rozprávať.

Zistila som, že má 29 rokov a študuje právo. Začal sa mi celkom páčiť. Vtom som si však spomenula, že do klubu šla so mnou aj Kloe. Povedala som Johnovi, že idem na toalety. Hneď som jej zavolała a našťastie mi zdvihla. Dohodli sme sa, že už pôjdeme domov a že sa stretneme pri bare. Chcela som to ísť povedať Johnovi, ale on tam už nebol. Nechal mi len na servítke odkaz, že už musí ísť a jeho telefónne číslo. Cestou k baru som omylom strčila do nejakého muža. Mohol mať tak 25 rokov a vyzeral veľmi nepríjemne. Hneď som sa mu ospravedlnila a rýchlo som od neho odišla preč, ale aj tak ma prenasledoval a nechcel mi dať pokoj. Bol to, skrátka, psychopat. Veľmi rada by som vedela, ako by vyzeral môj život, keby som do neho nestrčila. Hneď sme sa aj s Kloe ponáhľali domov.

Na druhý deň som zavolała Johnovi, ale nepovedala som mu o tom, čo sa stalo. Začali sme sa spolu stretávať a o rok nato sme sa vzali. Po mesiaci som zistila, že som tehotná. Stále si pamätám ten pocit, ako sme boli s Johnom šťastní. Narodila sa nám krásna dcérka. Dali sme jej meno Kylie. V jednu osudnú noc, keď sme s Johnom spali, sa nám vkradli do domu a vzali Kylie.

Po dvoch týždňoch

Posledné 2 týždne nastalo peklo. John nejedol ani nespál. Ja som už ďalej nevládala. Všetci sme robili, čo sa dalo, aby sa Kylie našla a vtedy mi niekto zavolał. Ten hlas sa mi zdal povedomý a vtedy som si spomenula na tú noc v klube. Bol to ten istý muž. Spýtala som sa ho, čo odo mňa chce a kde je moja dcéra. Povedal mi niečo, z čoho mi až tuhla krv v žilách. Povedal: „Vaša dcéra je zatiaľ v bezpečí, ale nebude, ak nespĺníte, čo vám poviem. Nech John nájde spisy o Júliovi a Lukovi. Patria do rodiny Lukarilioucov. Zajtra o polnoci mi ich prineste pred francúzsku ambasádu.“ Hneď sme to oznámili, ale nič o ňom nezistili.

O týždeň neskôr

Pripravovala som kúpeľ na večer a písalo mi to isté anonymné číslo.

Posledná úloha a dostanete Kylie naspäť. Ak budete kontaktovať políciu, je koniec. Uneste starostu a zajtra sa o 5 poobede bude konať výmena v lese pri vašom dome. Nebojte sa, uvidíte čiernu dodávku.

Vypla som mobil a hodila som ho o stenu. Padla som na zem a nevedela som sa nadýchnuť. Cítila som, že môj celý život je v troskách. Zdvihla som popukaný mobil zo zeme a volala Johnovi, on však nezdvíhal. Keď zdvihol, povedala som mu, čo sa deje a hľadala som riešenie. Ak by niekto zistil, že sme starostu uniesli, išli by sme do väzenia. Bolo to príliš riskantné, ale museli sme.

John prišiel domov o ôsmej. Povedal, že sa o to postará sám. Bola som nepokojná, ale verila som mu. On mal však veľa podozrivých kamarátov s čudnými povolaniami. V šoku som šla do postele s telom dehydratovaným od neustáleho plaču.

Neviem, ako to je možné, ale zobudila som sa poobede o 3. Išla som sa obliecť a až neskôr mi napadlo, čo sa dnes udeje. Volal mi John nech nevychádzam z domu. Volala som mu asi šesťkrát, ale nič. Všetko, čo som mohla robiť, bolo sedieť na gauči s nožom v ruke a dúfať, že nič zlé sa nestane. Rozmýšľala som, prečo mi to robí. Vedela som, kto to je, ale nemala som dôkazy.

Tie tmavozelené oči a orlí nos bol veľmi podobný môjmu nevlastnému bratovi. Vyrastala som v detskom domove a adoptovala ma jedna milá americká rodina. Doteraz ich beriem ako mojich vlastných rodičov, ale jeden človek s tým mal problém. Alexander. Vždy mi robil zle a v škole ma jeho kamaráti šikanovali. Raz som dostala na Vianoce novú bábiku. V ten večer mi ju v rúre roztopil a servíroval na raňajky. Mal asi 9 rokov. Keď mal 15, odviezli ho do špeciálneho ústavu, lebo napadol svojho najlepšieho kamaráta. Prepustili ho pred 2 rokmi, ak počítam správne. Práve mesiac predtým, ako som ho stretla v klube. Všetko sa zastavilo a počula som len búchanie srdca. Ako mi to mohol urobiť?

Hneď, keď John prišiel domov, som bola najšťastnejšie na celom svete. V náručí držal Kylie. Po večeri som mu to povedala a on v šoku neveril. Každý večer sme s Kylie spali v spálni a zaprisahali sme sa, že dokým je na slobode, Kylie bude izolovaná. Vedeli sme, že to je nesprávne, ale mohli sme ju zasa stratiť.

O niekoľko rokov neskôr

Ten chaos so starostom nevydržal dlho. Vyšetovanie trvalo možno mesiac max. Kylie má 15. Už je tínedžerka a neberie to ľahko. Viete, každý tínedžer sa chce ísť flákať, mať frajera a najlepšie kamošky. Bohužiaľ, Kylie to nemôže mať a asi zatiaľ ani nebude. Je však pokrok, že chodí do normálnej školy. Nie je síce príliš kamarátska a hanbí sa, ale kto by bol, keby bol v jej situácii. Bola odizolovaná od reality skoro 15 rokov.

S Kloe sa už nerozprávame. Žije v New Yorku a má 2 deti. Po novom sa venuje medicíne. John a ja sme najviac zamilovaný pár v okolí 100 km. Naše životy sú konečne ako kedysi a adoptovali sme si labradora.

Kylie si prefarbila vlasy na blond a povedzme, že vyzerá presne ako ja len v mladšej verzii. Všetko okrem nosa má po mne. Oči má hnedé ako zrníčka kávy, pery má v tvare polovičného srdca, má husté obočie a riasy. Zuby má biele. Nie sú síce rovné, ale na tom pracuje strojček. Teraz je už, dúfam, všetko za nami. Už sa nebojím, netrápim a uvedomila som si jednu vec: Pocit strachu, tajný nepokoj, ktorý teraz chvalabohu utíchol, by sa mohol neočakávane vrátiť a stať sa nám opäť spoločníkom, akým býval predtým. Minulosť je ešte pričerstvá.

Pink cloud, Blondie Met, MI